

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

ZGŁOSZENIE

ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM

Ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych (projekt datowany na 27 września 2012 r.).

(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa

Instytut Logistyki i Magazynowania

2. Adres siedziby:

ul. Estkowskiego 6, 61-755 Poznań

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Estkowskiego 6, 61-755 Poznań, e-mail: office@ilim.poznan.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
Kontakt w sprawie projektu UEPA		
1	Marcin Kraska – Kierownik Projektu	
2	Marta Matuszewska-Maroń	
Kontakt w sprawie uwag dot. zawodów: architekci i inżynierowie budownictwa oraz urbanści		
1	Sebastian Mazur	pl
2	Zbigniew Barbaś	pl
Kontakt w sprawie uwag dot. zawodu: biegłego rewidenta		
1	Magdalena Stachowicz	l
2	Jakub Pietraszewski	
Kontakt w sprawie uwag dot. zawodów: makler giełd towarowych oraz broker ubezpieczeniowy i agent ubezpieczeniowy		
3	Agnieszka Capieryńska	Agnieszka Capieryńska

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO

Uwagi i opinie dotyczące „Projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych”.

Należy podkreślić, iż zgłoszone uwagi częściowo odnoszą się stricte do Projektu ustawy o ułatwieniu

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych. Część jednak uwag do poszczególnych ustaw wykracza poza zakres *Projekt ustawy*. Autorzy niniejszego dokumentu wyszli z założenia, że skoro zostały zaplanowane zmiany przedmiotowych ustaw, to warto zwrócić uwagę również na inne przepisy, które są nieprecyzyjne albo utrudniają elektroniczną procedurę administracyjnych.

Załączone uwagi powstały w trakcie prac przy realizacji projektu *Uproszczenie procedur związanych z podejmowaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej poprzez ich elektroniczną i wdrożenie idei „jednego okienka”*, zwanego dalej projektem UEPA. Celem projektu UEPA, przy realizacji którego Instytut Logistyki i Magazynowania jest partnerem Ministerstwa Gospodarki i Krajowej Izby Gospodarczej, jest zmapowanie (stworzenie opisu przebiegu procedur), uproszczenie i elektroniczna procedur związanych z podejmowaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej.

ARCHITEKCI I INŻYNIEROWIE BUDOWNICTWA

Uwagi dotyczą:

- art. 3 *Projekt ustawy* przewiduje zmianę ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.);
- art. 10 *Projekt ustawy* przewiduje zmianę ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42 z późn. zm.).

✓ Zmniejszenie liczby specjalności oraz rozszerzenie zakresu uprawnień

Art. 3 *Projekt ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych* (projekt z dnia 27 września 2012 r.) przewiduje znaczące zmiany dotyczące specjalności oraz zakresu uprawnień budowlanych. Jedną z przesłanek powstania wyżej wymienionego projektu jest zmniejszenie liczby zawodów regulowanych. Obecnie, każda specjalność uprawnień budowlanych, a także poszczególne ich zakresy traktowane są jako odrębny zawód regulowany, np.

- inżynier budownictwa uprawniony do projektowania lub kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności konstrukcyjno-budowlanej;
- inżynier budownictwa uprawniony do projektowania lub kierowania robotami budowlanymi w ograniczonym zakresie w specjalności konstrukcyjno-budowlanej.

Zatem połączenie specjalności automatycznie zmniejszy liczbę zawodów regulowanych. Projekt ustawy przewiduje, iż uprawnienia budowlane mają być udzielane w specjalnościach:

- architektonicznej,

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

- konstrukcyjno-budowlanej,
- instalacyjnej w zakresie sieci, instalacji i urządzeń ciepłych, wentylacyjnych, gazowych, wodociągowych i kanalizacyjnych,
- instalacyjnej w zakresie sieci, instalacji i urządzeń elektrycznych i elektroenergetycznych.

Dotychczas funkcjonujące specjalności drogowa, mostowa, kolejowa i wyburzeniowa mają zostać włączone do specjalności konstrukcyjno-budowlanej „z uwagi na istotne podobieństwa, w zakresie nauki, praktyki zawodowej oraz wykonawstwa robót budowlanych” (Uzasadnienie ustawy – strona 32).

Wydaje się, że połączenie przedmiotowych specjalności jest racjonalne. W szczególności, gdy weźmie się pod uwagę załącznik numer 1 do rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 kwietnia 2006 r. w sprawie samodzielnych funkcji w budownictwie (Dz. U. z 2006 r. Nr 83, poz. 578; później dwukrotnie zmieniane), który stanowi, iż osoby ubiegające się o nadanie uprawnień budowlanych w wyżej wymienionych specjalnościach powinny mieć ukończone studia na kierunku budownictwo (poza specjalnością kolejową, gdzie dopuszcza się ukończenie kierunku transport, oraz poza specjalnością wyburzeniową, gdzie dopuszcza się ukończenie kierunku górnictwo i geologia w specjalności eksploatacja złóż, lub kierunku inżynieria wojskowa). Jest to poważny argument, aby połączyć przedmiotowe specjalności. Co więcej, rozwiązanie to wydaje się korzystne dla osób posiadających poszczególne rodzaje uprawnień, gdyż poszerzy ich możliwości zawodowe. Ale czy jest to rozwiązanie korzystne dla podmiotów chcących skorzystać z usług osób posiadających uprawnienia budowlane w odpowiedniej specjalności, a także dla bezpieczeństwa publicznego oraz dla zleceniodawców? Połączenie specjalności utrudni wyszukanie osób o potwierdzonych kwalifikacjach np. do projektowania mostów. **Może warto zastanowić się, nad wykorzystaniem istniejącego mechanizmu nadawania specjalizacji w ramach specjalności.** Art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane pozwala, w ramach poszczególnych specjalności techniczno-budowlanych, na wyodrębnienie specjalizacji techniczno-budowlanych. Rodzaje specjalizacji zostały wprowadzone rozporządzeniem Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 kwietnia 2006 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (dwukrotnie zmienionym). W założeniu specjalizacja techniczno-budowlana miała być potwierdzeniem posiadania szczególnej wiedzy w określonej dziedzinie budownictwa. W praktyce, z uwagi na brak namacalnych korzyści, przy konieczności zdania egzaminu oraz uiszczenia opłaty za jego przeprowadzenie, zainteresowanie uzyskaniem specjalizacji jest znikome (de facto ma tylko znaczenie prestiżowe). Zatem, po połączeniu specjalności drogowej, mostowej, kolejowej i wyburzeniowej ze specjalnością konstrukcyjno-budowlaną, warto pozostawić możliwość wskazania do niej specjalizacji. Osoba ubiegająca o uzyskanie

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

uprawnień budowlanych w specjalności konstrukcyjno-budowlanej mogłaby (ewentualnie musiałaby) wskazać swoją specjalizację we wniosku o nabycie uprawnień. Oczywiście taka osoba mogłaby po uzyskaniu uprawnień budowlanych w danej specjalności korzystać z nich nie tylko w zakresie wybranej specjalizacji. Specjalizacja byłaby dodatkową informacją dla potencjalnych usługodawców poszukujących specjalistów do zaprojektowania np. wiaduktu kolejowego. Na etapie uzyskania uprawnień budowlanych wskazanie specjalizacji nie powinno być objęte dodatkowymi opłatami za przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego. Natomiast można rozważyć wprowadzanie odpłatności za uzyskanie kolejnych specjalizacji w zakresie posiadanej specjalności. Jeżeli takie rozwiązanie zostałoby zaakceptowane, to warto pozostawić specjalizacje również w zakresie specjalności instalacyjnych. Natomiast pozostawienie specjalizacji techniczno-budowlanych w obecnie funkcjonującej postaci wydaje się zbędnym komplikowaniem przepisów. Niestety, projekt *Ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych* nie odnosi się do zasadności istnienia specjalizacji techniczno-budowlanej.

Projekt ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych zakłada zrezygnowanie z nadawania w poszczególnych specjalnościach odrębnych uprawnień budowlanych do projektowania albo kierowania robotami budowlanymi. Zatem uzyskanie uprawnień budowlanych pozwoli zarówno na projektowanie jak i kierowanie robotami budowlanymi. Ponadto, przedmiotowy projekt przewiduje zmodyfikowanie czasu i zakresu odbywania praktyk. Zarówno architekci jak i inżynierowie budownictwa mają odbywać roczne praktyki przy sporządzaniu projektów oraz roczne praktyki na budowie (niezależnie od specjalności oraz zakresu uprawnień). W *Uzasadnieniu ustawy* podkreślono, iż skrócenie czasu praktyki pozwoli na szybsze wejście architektów na rynek pracy, co pozwoli zwiększyć ich liczbę. Należy podkreślić, iż taka zmiana prawa będzie dotyczyć także tych osób, które nie chcą wykonywać samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie polegających na sporządzaniu projektów budowlanych. Zostaną one przymuszone do odbycia rocznej praktyki w tym zakresie! Praktyki, która może być nie szczególnie przydatna do kierowania robotami budowlanymi. Co więcej, konieczność odbycia obowiązkowej praktyki przy sporządzaniu projektów budowlanych może ograniczyć możliwość jej odbycia z uwagi na ograniczoną liczbę miejsc. Zatem skutek może być odwrotny od zamierzonego: zmiana przepisów utrudni i przedłuży odbycie praktyki zawodowej.

Należy w tym miejscu zasygnalizować, iż w środowisku związanym z samorządem zawodowym architektów oraz inżynierów budownictwa panuje pogląd o zbyt krótkiej praktyce zawodowej. I to zarówno w okresie studiów, jak i na etapie zbierania doświadczenia zawodowego poprzedzającego

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

uzyskanie uprawnień budowlanych (vide: <http://piib.org.pl/index.php/informacje-bieipce-aktualnosci-96/1773-w-trosce-o-jako-kształcenia-inyniera>

oraz <http://www.ebuilder.pl/index.php?act=article&sub=view&id=8182>). Należy dodać, iż praktykę zawodową można rozpocząć już po ukończeniu trzeciego roku studiów (zatem w przypadku studiów magisterskich już trakcie nauki) i nie zalicza się do niej praktyki objętej programem studiów. Taka możliwość pozwala na przyspieszenie wejścia na rynek pracy. Reasumując, w przypadku uprawnień do projektowania albo kierowania robotami budowlanymi w pełnym zakresie, obowiązujący okres praktyki wydaje się odpowiedni – zważywszy na zakres odpowiedzialności spoczywający na osobach posiadających takie uprawnienia. Natomiast, w przypadku uprawnień do projektowania w ograniczonym zakresie, obowiązek odbycia dwuletniej praktyki przy sporządzaniu projektów rzeczywiście jest zbyt długi, podobnie jak trzyletnia praktyka na budowie wymagana do kierowania robotami budowlanymi w ograniczonym zakresie. W tych przypadkach można pokusić się o jej skrócenie o rok. Należy podkreślić, iż sami absolwenci kierunków studiów związanych z budownictwem podkreślają wagę praktyk i ich ograniczony zakres w okresie studiów (<http://uprawnieniabudowlane.pl/za-duzo-teorii-za-malo-praktyki-opinia-o-uczelniach-technicznych/>).

Stąd też zmieniając przepisy należy wziąć pod uwagę obawy przedstawicieli samorządu zawodowego architektów oraz inżynierów budownictwa i ostrożnie podejść do kwestii skracania praktyki zawodowej, a rozważyć możliwości jej odformalizowania i rozszerzenie zakresu dopuszczalnych form.

- ✓ **Nadanie Technikom Budowlanym uprawnień do kierowania robotami budowlanymi, z wyłączeniem budowy.**

Art. 3 Projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych zakłada przywrócenie technikom budowlanym uprawnień budowlanych do kierowania robotami budowlanymi, z wyłączeniem budowy, w zakresie określonym w dyplomie technika. Projekt przewiduje, iż wymienione uprawnienia wymagają uzyskania dyplomu technika w zawodzie budowlanym oraz odbycia dwuletniej praktyki na budowie. Wprowadzenie takiej możliwości wydaje się zasadne, zresztą ma poparcie Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa. **Szczegóły dotyczące uzyskania uprawnień budowlanych przez techników (kwestia dokumentowania praktyki zawodowej oraz ewentualnego postępowania kwalifikacyjnego) powinny zostać doprecyzowane w przepisach wykonawczych, np. w nowym rozporządzeniu w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (które ma zostać wydane zgodnie z art. 3 pkt 4 Ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych). Należy ponadto rozważyć, czy zakres proponowanych**

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

uprawnień nie jest zbyt mały. Można je rozszerzyć np. o możliwość kierowania robotami budowlanymi, w tym budową obiektów budowlanych należących do kategorii I–III załącznika do *ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane*. W takim wypadku praktyka zawodowa powinna zostać przedłużona, do np. 5 lat. **Ponadto przepisy powinny ustalić kwestię ewentualnego obowiązku przynależności do izby samorządu zawodowego oraz wpisu do Centralnego Rejestru Osób Posiadających Uprawnienia Budowlane**, mając na uwadze, iż przepisy art. 12 ust. 7 *ustawy Prawo budowlane* stwierdzają, iż podstawą do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie jest wpis, w drodze decyzji, do wymienionego rejestru oraz wpis na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego, potwierdzony odpowiednim zaświadczeniem. Możliwość nadawania uprawnień budowlanych technikom budowlanym wymaga także analizy i zmian w kształceniu, które pozwolą im na zdobycie odpowiedniej wiedzy.

✓ **Rzeczoznawcy budowlani**

Projekt II ustawy deregulacyjnej zakłada zrezygnowanie z nadawania tytułu rzeczoznawcy budowlanego (uchylenie art. 15 *ustawy Prawo budowlane*, który określa zasady uzyskiwania tego tytułu). Dotychczas obowiązujące przepisy nie określają charakteru i funkcji rzeczoznawcy budowlanego w procesie budowlanym, czy też na etapie użytkowania obiektów budowlanych. W praktyce tytuł ten przyznawany jest osobom o wysokich kwalifikacjach i odpowiednio dużym, udokumentowanym doświadczeniu w określonej dziedzinie i specjalności zawodowej. Można uznać, iż rolą rzeczoznawcy jest rozstrzyganie spraw w trudnych sytuacjach, np. awarie, katastrofy budowlane, czy kwestie sporne wynikłe w trakcie procesu inwestycyjnego. Należy podkreślić, iż tradycja funkcjonowania tytułu rzeczoznawcy budowlanego sięga *rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. z 1928 r. Nr 23, poz. 202)*. **Wydaje się, że dotychczasowa zwyczajowa rola rzeczoznawców budowlanych powinna być podtrzymana i umocowana w przepisach prawa, a w aspekcie ich wykorzystania jako biegłych sądowych rozszerzona, a może nawet usankcjonowana prawnie.** Przepisy powinny regulować rolę rzeczoznawców budowlanych w ramach postępowań sądowych, wykonywania funkcji biegłych sądowych, a także wykonywania ekspertyz w ramach postępowań prowadzonych przez organy nadzoru budowlanego albo organy dyscyplinarne samorządu zawodowego. Oczywiście powinny ulec modyfikacji przepisy *ustawy Prawo budowlane* poprzez dookreślenie statutu rzeczoznawców budowlanych, ich roli i funkcji w procesie inwestycyjnym oraz w trakcie użytkowania obiektów budowlanych. Doprecyzowania wymagają przepisy dotyczące uzyskiwania tytułu rzeczoznawcy budowlanego (kwestia praktyki,

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

„znaczącego” dorobku praktycznego), zwłaszcza przez osoby, które nie posiadają uprawnień budowlanych bez ograniczeń. Precyzyjne ustalenie roli rzeczoznawcy budowlanego wymaga dogłębnej analizy i wykorzystania doświadczenia specjalistów (np. Wiktor Piwkowski; *Kwalifikacje i procedura uzyskania uprawnień rzeczoznawcy – ocena krytyczna i propozycje PZITB* [w] Przegład Budowlany Nr 4/2010; s. 4-5) Rezygnacja z funkcjonowania rzeczoznawców budowlanych wydaje się nieuzasadniona (zwłaszcza podkreślając słabość w Polsce wszelkiego rodzaju branżowych jednostek certyfikujących).

✓ Rejestry budowlane

Art. 3 *Projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych* przewiduje zmiany w zakresie funkcjonowania centralnych rejestrów budowlanych. W świetle powyższych uwag, dotyczących utrzymania dalszego funkcjonowania rzeczoznawców budowlanych, nie powinno się usuwać Centralnego Rejestru Rzeczoznawców Budowlanych. Ponadto przepisy *ustawy Prawo budowlane* powinny jednoznacznie wskazać, aby rejestr był jawny i powszechnie dostępny. W chwili obecnej rejestr ten nie spełnia swojej funkcji, na stronach internetowych Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego nie są udostępnione informacje o wpisanych osobach, ponadto rejestr nie jest kompletny (nie zawiera osób, które uzyskały uprawnienia budowlane/tytuł rzeczoznawcy przed 1 stycznia 1995 r.). „Otwarcie rejestrów” pozwoli na uproszczenie innych procedur, zmniejszenie obowiązków obywateli i scedowanie ich na organy administracji publicznej, które samodzielnie będą mogły weryfikować pewne dane w oparciu o przedmiotowe rejestry (np. organy administracji architektoniczno-budowlanej kontrolując posiadanie przez osoby wykonujące samodzielne funkcje techniczne w budownictwie uprawnień do pełnienia tych funkcji – zgodnie z art. 81 ust 3 *ustawy Prawo budowlane*, w połączeniu z art. 12 ust. 2 i 7 tej ustawy).

✓ Pisemność

Część obecnie obowiązujących w Polsce przepisów w znacznym stopniu uniemożliwia elektroniczną przebiegu procedur administracyjnych. Z uwagi na podejmowane działania mające na celu ułatwienie komunikacji pomiędzy wnioskodawcami, a poszczególnymi organami, należy w ten sposób zmieniać przepisy, aby uniknąć określeń typu: *pisemny* czy też *oryginał*. Takie sformułowania ograniczają możliwości składania wniosków za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Dla przykładu art. 10 pkt 10 *Projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych* proponuje zmianę art. 20a ust 2 *ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów* (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42 z

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

późn. zm.) pozostawiając wnioskodawcy obowiązek przedłożenia **pisemnego** oświadczenia o zamiarze świadczenia usług tran granicznych.

✓ Podsumowanie

Idea zmniejszenia ilości zawodów regulowanych w Polsce jest jak najbardziej pożądana. Jej celem powinno być znoszenie barier wykonywania poszczególnych zawodów. Należy jednak wziąć pod uwagę interesy podmiotów, dla których mają być wykonywane poszczególne usługi. Pomysł zmniejszenia liczby specjalności w zawodzie inżyniera budownictwa ma swoje uzasadnienie. Należy jednak podkreślić, iż czynności wykonywane przez osoby pełniące samodzielne funkcje techniczne w budownictwie wymagają wysoko wyspecjalizowanej wiedzy. Usługobiorcy mogą nie mieć elementarnej wiedzy w tym zakresie, co przy ograniczeniu reglamentacji i poszerzeniu zakresu uprawnień budowlanych, może narazić ich na straty. Warto, aby ustawodawca miał na uwadze także interesy usługodawców (stąd propozycja możliwości wskazania specjalizacji w zakresie specjalności). Zmniejszenie liczby specjalności, a także zmiana zakresu uprawnień wymaga dyskusji z przedstawicielami samorządu zawodowego osób pełniących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie, organizacji branżowych, ośrodków kształcenia, ale także troski o interesy usługobiorców. Stąd warto także wziąć pod uwagę głosy specjalistów chcących utworzenia kolejnych specjalności, np. przywrócenie hydrotechnicznej (vide opinia profesora Zbigniewa Kledyńskiego: http://www.przeglad-techniczny.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=143:czy-hydrotechnika-jeszcze-istnieje&catid=35:inynier&Itemid=44).

Inną kwestią, na którą zwraca uwagę środowisko inżynierów budownictwa, jest ograniczona możliwość projektowania (a także kierowania robotami budowlanymi) w pełnym zakresie w specjalności architektonicznej przez osoby, które ukończyły studia magisterskie na kierunku budownictwo. Zgodnie z załącznikiem numer 1 do *rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie*, osoby te nie mogą ubiegać się o nadanie uprawnień budowlanych bez ograniczeń w specjalności architektonicznej. Natomiast osoby te mogą ubiegać się o uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej w ograniczonym zakresie, które pozwalają na projektowanie lub kierowanie robotami budowlanymi przy obiektach o kubaturze do 1000 m³ na terenie zabudowy zagrodowej. Specjaliści zwracają uwagę, że kwalifikacje osób, które ukończyły studia magisterskie na kierunku budownictwo są dużo wyższe i pozwalają na sporządzanie bardziej skomplikowanych projektów w odniesieniu do architektury. Ponadto podkreślana jest przez nich nieprecyzyjność określenia konstrukcja obiektu, która częstokroć sprowadza się w praktyce do

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

możliwości wykonywania przez osoby posiadające uprawnienia w specjalności konstrukcyjno-budowlanej tylko obliczeń konstrukcji nośnej obiektu. Co istotne, pkt 28 Dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych wskazuje na możliwość wykonywania działalności architekta także przez przedstawicieli innych zawodów, w szczególności przez inżynierów, którzy uzyskali specjalistyczne wykształcenie w dziedzinie budownictwa lub sztuki budowania. Ma to odzwierciedlenie w ustawodawstwie państw Unii, w wyniku którego, inżynierowie budownictwa mają możliwość sporządzania projektów budowlanych w zakresie architektonicznym. W Polsce takie rozwiązanie nie obowiązuje, a jako argument przeciwko takim regulacjom, uznaje się troskę o harmonijne wkomponowanie obiektów budowlanych w otoczenie, a także poszanowanie charakteru krajobrazu naturalnego (co również ma odzwierciedlenie w wymienionej Dyrektywie – pkt 27). Paradoksalnie, osoby będące obywatelami państw członkowskich, posiadające uprawnienia budowlane umożliwiające sporządzanie projektów architektonicznych, a nieposiadające tytułu architekta, mogą ubiegać się w Polsce o uznanie kwalifikacji do wykonywania zawodu architekta. Natomiast, inżynier budownictwa, który uzyskał swoje uprawnienia w naszym kraju nie ma takiej możliwości. W tym aspekcie zrozumiałe wydają się popularne w środowisku inżynierów budownictwa postulaty:

- umożliwienia projektowania przez inżynierów budownictwa, posiadających uprawnienia w specjalności konstrukcyjno – budowlanej bez ograniczeń, budynków przemysłowych, magazynowych i gospodarczych bez ograniczeń kubaturowych,
- wprowadzenia zapisu umożliwiającego zdobycie uprawnień do projektowania w specjalności architektonicznej bez ograniczeń przez inżynierów budownictwa, po odbyciu odpowiednio wydłużonej praktyki projektowej.

Warto, aby w wyniku dyskusji pomiędzy samorządem zawodowym inżynierów budownictwa a samorządem zawodowym architektów wypracować rozwiązanie, które będą w stanie zaakceptować obie strony. Wprowadzenie możliwości ubiegania się inżynierów budownictwa o uprawnienia w specjalności architektonicznej w pełnym zakresie uzależnić można od dodatkowej praktyki projektowej, oraz złożenia z wynikiem pozytywnym egzaminu potwierdzającego kwalifikacje.

Ponadto warto rozważyć zmiany w katalogu obiektów, które mogą projektować lub kierować ich wykonaniem, osoby posiadające uprawnienia w ograniczonym zakresie w specjalności architektonicznej. Osoby posiadające wyżej wymienione uprawnienia mogą sporządzać projekty architektoniczno-budowlane (w odniesieniu do architektury obiektu) lub kierować robotami budowlanymi (w odniesieniu do architektury obiektu) obiektów budowlanych o kubaturze 1000 m³ na

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

terenie zabudowy zagrodowej. Takie ograniczenie uprawnień budzi sprzeciw wśród osób uprawnionych. Bezasadne jest ograniczenie możliwości sporządzania projektów lub kierowania robotami budowlanymi tylko na terenie zabudowy zagrodowej. Ograniczenie wynika z lokalizacji inwestycji oraz jej wielkości (kubatury), a nie rodzaju obiektu budowlanego. Nie ma znaczenia także aspekt ochrony obszarów lub obiektów o znacznych walorach architektonicznych. Prowadzi to do kuriozalnej sytuacji, gdzie osoba posiadająca uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej w ograniczonym zakresie może zaprojektować budynek mieszkalny jednorodzinny na terenie zabudowy zagrodowej, a nie może zaprojektować takiego samego budynku w mieście! Trudno dociec, jakie argumenty sankcjonują takie brzmienie przepisów. Nie do końca trafna wydaje się argumentacja, iż ma to na celu ochronę walorów architektonicznych obszarów miejskich.

Poruszone powyżej kwestie wykraczają poza ramy *Projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych*, jednak warto już na etapie konsultacji społecznych projektu ustawy zastanowić się nad regulacjami wprowadzanymi aktami wykonawczymi. Pozwoli to na stworzenie takiej regulacji prawnej, która umożliwi jak najszerszą deregulację w zakresie zawodów związanych z wykonywaniem samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, z zabezpieczeniem interesu publicznego, a także interesów usługobiorców.

URBANIŚCI

Uwagi dotyczą:

- art. 13 *Projektu ustawy* przewiduje zmianę ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647, j. t.).
- art. 10 *Projektu ustawy* przewiduje zmianę ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42 z późn. zm.).

Art. 13 *Projektu Ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych* (projekt z dnia 27 września 2012 r.) zakłada zrezygnowanie z obowiązku przynależności urbanistów, projektujących przestrzeń w skali regionalnej i lokalnej lub kierujących zespołem prowadzącym takie projektowanie, do izby urbanistów.

- ✓ **Urbanisci zawodem zaufania publicznego**

Zawarta w *Uzasadnieniu ustawy* teza, iż zawód urbanisty nie jest zawodem zaufania publicznego nie

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

wydaje się do końca celna. W oparciu o rozważania Trybunału Konstytucyjnego założono, iż urbanista nie spełnia warunków wykonywania zawodu publicznego, czyli np. przygotowując miejscowe plany zagospodarowania dla klientów instytucjonalnych (a nie indywidualnych) „nie tworzy szczególnej więzi zaufania między osobą wykonującą zawód i świadczącą usługi na rzecz klienta, a klientem; co wiąże się z dostępem do informacji dotyczących sfery prywatności osoby fizycznej lub tajemnicy przedsiębiorcy”. Podkreślony został fakt, iż projekt wyżej wymienionego planu nie jest przed uchwaleniem samodzielnie funkcjonującym i mającym moc prawną dokumentem (strona 37 *Uzasadnienia ustawy*). Co istotne, argumenty te równie dobrze można powiązać z zawodem architekta, czy też inżyniera budownictwa. Dla przykładu, przygotowany przez architekta projekt przed zatwierdzeniem przez organ administracji architektoniczno-budowlanej także nie jest samodzielnie funkcjonującym i mającym moc prawną dokumentem. Natomiast przytoczone w *Uzasadnieniu ustawy* szczególne więzi zaufania pomiędzy projektantem a klientem nie muszą być głębsze niż pomiędzy urbanistą a klientem. Ta kwestia wydaje się poza miarodajną oceną.

Przytoczony w *Uzasadnieniu ustawy* argument, iż na listę członków izby urbanistów wpisywani są architekci, co oznacza konieczność ich podwójnej przynależności do izb, można także odnieść do równoległej przynależności architekta do izby architektów oraz izby inżynierów budownictwa. Taka sytuacja ma miejsce w przypadku, gdy architekt posiadający uprawnienia do projektowania bez ograniczeń jest członkiem izby architektów, natomiast posiadając uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej do kierowania robotami budowlanymi w pełnym albo ograniczonym zakresie jest członkiem izby inżynierów budownictwa. Zatem uzasadnienie w ten sposób rezygnacji z obowiązku wpisu osób samodzielnie projektujących przestrzeń w skali regionalnej i lokalnej na listę członków izby samorządu zawodowego urbanistów nie jest trafna.

✓ Likwidacja wymogów

Projekt ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych zakłada likwidację jakichkolwiek wymagań dla osób chcących wykonywać zawód urbanisty. Można wręcz odnieść wrażenie, że ustawodawstwa podważa znaczenie zawodu urbanisty, a zwłaszcza efektów jego pracy. Stoi to w sprzeczności do tendencji zawartych w pkt 27 *Dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych*, w której uznano, iż działania wykonywane przez urbanistę, polegające na harmonijnym wkomponowaniu obiektów budowlanych w otoczenie, poszanowaniu charakteru krajobrazu naturalnego i miejskiego oraz zbiorowego i prywatnego dziedzictwa, należą do kwestii o

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

znaczeniu publicznym. Uznano ponadto, iż działania te mogą wykonywać „osoby posiadające uznane kwalifikacje potrafią zrozumieć i wyrazić potrzeby jednostek, grup społecznych i władz w zakresie planowania przestrzennego, projektowania, organizacji i konstrukcji budynków, konserwacji i wykorzystywania dziedzictwa architektonicznego oraz ochrony naturalnej równowagi”. Zresztą, także w *Uzasadnieniu ustawy* zawarty jest fragment podkreślający zasadność powierzania zadań o szczególnym charakterze lub szczególnej doniosłości osobom wykonującym zawód zaufania publicznego (strona 39 oraz 40). A trudno zaprzeczyć, że czynności wykonywane przez urbanistów nie mają doniosłego znaczenia! Podkreślenie w *Uzasadnieniu ustawy* prawa ustawodawcy do „swobodnego tworzenia i znoszenia samorządów zawodowych”, przy braku mocnych argumentów merytorycznych potwierdzających jego zasadność, stwarza obraz zmian w przepisach prawa mających na celu tylko zrealizowanie doraźnych celów politycznych, gdzie argumenty merytoryczne nie mają pierwszorzędного znaczenia.

✓ Skutki likwidacji zawodu urbanisty

Proponowane zmiany w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. Z 2000 r. Nr 5, po. 42) W praktyce podważają zasadność funkcjonowania samorządu zawodowego urbanistów. W orzecznictwie, a także doktrynie przyjęła się zasada, iż cechą zawodów zaufania publicznego jest zrzeszanie się ich przedstawicieli w samorządach zawodowych. Zatem uznanie w *Projekcie ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych*, że urbanista nie jest zawodem zaufania publicznego, przy utrzymaniu samorządu zawodowego urbanistów należy uznać, jako sprzeczne z wyżej przedstawioną zasadą. Zwłaszcza, że proponowane zmiany podważają finansowy i funkcjonalny byt samorządu zawodowego urbanistów. Zgodnie z art. 10 *Projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych* członkostwo w izbie ma być dobrowolne. Przy czym, poszczególne organy samorządu zawodowego urbanistów zostały pozbawione decyzyjności w zakresie przeprowadzania postępowań kwalifikacyjnych (np. przeprowadzania egzaminów, postępowań w sprawie uznawania kwalifikacji, świadczenia usług transgranicznych, weryfikacji osób, które mogą być wykonywać czynności związane z zawodem urbanisty po uzyskaniu wpisu na listę członków) oraz dyscyplinarnych. Co w praktyce, wobec niewprowadzenia jakichkolwiek innych przepisów ustalających warunki wykonywania zawodu urbanisty, znosi jakiegokolwiek regulacje w tej materii. Zawód ten przestaje być zawodem regulowanym, a czynności związane z jego wykonywaniem może wykonywać każdy! Nie ma znaczenie wykształcenie ani doświadczenie osób,

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

które decydować mają o ładzie przestrzennym w Polsce. **Może to spowodować, że poszczególne gminy, miasta będą musiały samodzielnie weryfikować osoby, które wykonują czynności przewidziane dla zawodu urbanisty. Może to być utrudnione w przypadku braku jakichkolwiek przepisów prawnych regulujących takie postępowanie.** Fakt, iż opracowania realizowane przez te osoby zlecane są w trybie zamówień publicznych, może doprowadzić do sytuacji, że plany zagospodarowani a przestrzennego będą przygotowywać osoby niekompetentne. Taka forma deregulacji stoi w sprzeczności z rangą i doniosłością planowania przestrzennego (vide: pkt 27 *Dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych albo Uchwałę Nr 239 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie przyjęcia Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030*).

Uchylenie regulacji dotyczących uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodu urbanisty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także przepisów dotyczących świadczenia usług transgranicznych przez urbanistów spowoduje, iż nie będzie organu, który mógłby to robić (chyba, że obowiązek ten przejmie organ, o którym mowa a art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 marca 2008 o zasadach uznawania kwalifikacji nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej – Dz. U z 2008 r. Nr 63, poz. 394 z późn. zm.). Rzecz w tym, że kierunek zmian wspomniany w punkcie 4, spowoduje, iż zawód urbanisty przestanie być zawodem regulowanym. W takim przypadku powinien zostać on wykreślony z wykazu zawodów regulowanych, zawartym w załączniku do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2011 roku, zmieniającego rozporządzenie w sprawie stażu adaptacyjnego i testu umiejętności w toku postępowania o uznanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych (Dz. U. z 2011 r. Nr 102, poz. 591). Jednakże, **otwarcie zawodu urbanisty spowoduje, iż każdy, bez względu na kompetencje, będzie mógł wykonywać czynności związane z tym zawodem. Co ciekawe, proponowana zmiana przepisów utrudni obywatelom polskim ubieganie się o uznanie kwalifikacji do wykonywania zawodu urbanisty za granicą.** Na przykład, zmiana art. 19a pkt 3 *ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2000 r. Nr 5, po. 42)*, uniemożliwi uzyskanie zaświadczenia potwierdzającego kwalifikacje do wykonywania zawodu urbanisty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

✓ **Zatarcie kary dyscyplinarnej**

Propozycja zawarta w art. 45 *Projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych* wydaje się niezrozumiała. Nakaz umorzenia postępowania dyscyplinarnego oraz zatarcia kary dyscyplinarnej w dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy może

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

uniemożliwić, albo utrudnić prowadzenie postępowań dyscyplinarnych przez okręgowy lub krajowy sąd dyscyplinarny w okresie poprzedzającym ten termin wejście w życie przedmiotowej ustawy. Prowadzone postępowania dyscyplinarne powinny być zakończone, co potwierdzi ciągłość prawa. Proponowana zmiana przepisów może prowadzić choćby do próby przedłużania postępowań dyscyplinarnych przez członków izby, w stosunku do których jest ono prowadzone.

✓ Podsumowanie

Reasumując, trudno zgodzić się z propozycjami dotyczącymi deregulacji zawodu urbanisty zawartymi w *Projekcie ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych*. Można zaryzykować twierdzenie, iż proponowane zmiany usankcjonują, o ile nie pogłębią problemy związane z planowaniem przestrzennym. Do czynności wykonywanych w zawodzie urbanisty mogą zostać dopuszczone osoby nieposiadające jakichkolwiek kwalifikacji. Nie zwiększy to liczby ani nie poprawi jakości miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Problem ma szersze podłoże, poczynając od złej *Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2012, poz. 647 j.t.)*, a na aspektach finansowych, związanych z uchwaleniem planów, kończąc (przy czym kwestie związane z wynagrodzeniem urbanisty mają marginalne znaczenie). Wydaje się także, iż przeceniony jest czynnik wpływu otwarcia zawodu na stworzenie nowych miejsc pracy. Dotychczas obowiązujące przepisy umożliwiają szeroki i relatywnie łatwy dostęp do wykonywania zawodu urbanisty osobom, posiadającym odpowiednie wykształcenie. Wymagana jest odpowiednia praktyka, co jest uzasadnione, zwłaszcza biorąc pod uwagę znaczenie publiczne wykonywanych przez urbanistę działań. Oczywiście można dywagować, czy zawód ten jest zawodem zaufania publicznego i czy zasadne jest istnienie samorządu zawodowego urbanistów. Należy jednak podkreślić, iż w obowiązującym stanie prawnym kontrolę nad wykonywaniem zawodu urbanisty sprawuje samorząd zawodowy. A *Uzasadnienie ustawy* nie zawiera argumentów, które podważyłyby kompetencje samorządu zawodowego urbanistów co do sprawowania nadzoru nad należyтым i sumiennym wykonywaniem zawodu urbanisty. Tym samym brak podstaw, aby pozbawić tej funkcji rzeczonoego samorządu. Co więcej, funkcję tą musiałby przejąć inny organ, np. na szczeblu ministerialnym, gdyż pozostawienie tej kwestii sądom nie do końca wydaje się rozwiązaniem korzystnym. Zresztą, w analogiczny sposób można by ograniczyć rolę samorządu zawodowego architektów oraz inżynierów budownictwa. Ich rolę także można zmarginalizować w zakresie przewidzianym dla izby urbanistów w *Ustawie o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych*.

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

Wydaje się, że cel nadrzędny deregulacji, czyli zmniejszenie liczby zawodów regulowanych nie powinien przesłaniać kwestii najważniejszej w przypadku zawodu urbanisty, którą jest troska o ład przestrzenny. W chwili obecnej, o czym wspomniano, nie ma innego mechanizmu weryfikacji pracy urbanistów, niż poprzez działania Izby Urbanistów. Pod rozważę można wziąć utworzenie specjalności urbanistycznej w ramach uprawnień budowlanych lub specjalności architektoniczno-urbanistycznej (co znajduje uzasadnienie w procesie kształcenia studentów szkół wyższych). W tym drugim przypadku wymagane byłoby członkostwo w izbie architektów.

Jeżeli deregulacja zawodu urbanisty spowodować ma zwiększenie liczby urbanistów, to można wziąć pod rozważę zmniejszenie opłat związanych z członkostwem w izbie urbanistów, np. przez pierwsze 5 lat. Ale rezygnacja z jakichkolwiek wymogów jest krokiem nazbyt rewolucyjnym i nieprowadzącym do poprawy ładu przestrzennego.

BIEGLI REWIDENCI

Uwagi dotyczą:

- art. 29 *Projekt ustawy*, który przewiduje zmianę ustawy z dnia 7 maja 2009 r. *o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym* (Dz. U. z 2009 r., Nr 77, poz. 649 z późn. zm.);

- ✓ **Ujednolicenie terminologii stosowanej w ustawie o biegłych rewidentach**

Art. 97 ust. 1 ustawy *o biegłych rewidentach* mówi, iż „wpisowi na listę, o której mowa w art. 95 ust. 1, podlega, na swój wniosek, podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych z państwa trzeciego, który zamierza przeprowadzać lub przeprowadza badanie sprawozdania finansowego spółki zarejestrowanej w państwie trzecim, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że: (...)

4. Za wpis do rejestru, o którym mowa w ust. 1, pobierana jest opłata w wysokości 2 000 zł, która stanowi dochód budżetu państwa.

Ustawodawca pomylił listę z rejestrem.

W celu zapewnienia spójności stosowanej terminologii należy w ust. 4 użyć sformułowania: „za wpis na listę, o której mowa w ust. 1, pobierana jest opłata w wysokości 2 000 zł, która stanowi dochód budżetu państwa”.

- ✓ **Umożliwienie wykreślenia biegłego rewidenta z rejestru biegłych rewidentów w przypadku**

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

złożenia przez niego wniosku zawierającego to żądanie

W obecnym stanie prawnym kwestię skreślenia biegłego rewidenta z rejestru reguluje art. 11 ustawy o *biegłych rewidentach*. Pkt 2 ust. 1 tegoż artykułu zakłada wykreślenie biegłego rewidenta z rejestru w przypadku wystąpienia biegłego rewidenta z samorządu biegłych rewidentów. Jednak dalsze przepisy nie precyzują co oznacza wystąpienie biegłego rewidenta z samorządu biegłych rewidentów. Tym samym brak jest możliwości prawnej wykreślenia z rejestru biegłych rewidentów na wniosek zainteresowanego.

Proponuje się dokonać zmiany treści pkt 2 w art. 11 ust. 1 ustawy, w myśl której skreślenie z rejestru następuje w sytuacji wystąpienia biegłego rewidenta z samorządu biegłych rewidentów na jego wniosek. Proponowana regulacja, podyktowana względami stosowanej praktyki, ma na celu umożliwienie wykreślenia biegłego rewidenta z rejestru w przypadku złożenia przez niego wniosku zawierającego to żądanie. Zauważyć należy, że w obowiązującym stanie prawnym brak jest podstawy do skreślenia biegłego rewidenta z rejestru w sytuacji, gdy sam wnioskodawca zgłosi się z takim wnioskiem do Krajowej Rady Biegłych Rewidentów. Tym samym, należy treść art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy zastąpić powyższą propozycją przepisu, ponieważ w obecnym brzmieniu nie wyczerpuje on przesłanki do skreślenia na wniosek, podczas gdy przepisy ustawy nie określają co należy rozumieć przez wystąpienie biegłego rewidenta z samorządu.

✓ **Ustalenie zakresu tematycznego egzaminu z polskiego prawa gospodarczego indywidualnie dla każdego wnioskodawcy**

Z treści art. 5 ust. 3 ustawy o *biegłych rewidentach* wynika, że wszyscy biegli rewidenci, którzy uzyskali uprawnienia w innym państwie członkowskim, wnioskujący o uznanie kwalifikacji zawodowych na terytorium RP, są *de facto* poddawani egzaminowi z polskiego prawa gospodarczego w pełnym zakresie. Tymczasem postanowienia Dyrektywy 2005/36/WE (art. 14 oraz art. 3 ust. 1 lit. h) nakazują indywidualne podejście do każdego wnioskodawcy przy ustalaniu zakresu testu umiejętności. Zakres egzaminu powinien uwzględniać zdobytą dotychczas wiedzę wnioskodawcy, popartą praktyką i doświadczeniem.

Proponuje się uzupełnienie art. 5 ust. 3 ustawy o *biegłych rewidentach* o regulacje, zgodnie z którymi Komisja Egzaminacyjna ustala zakres egzaminu z prawa gospodarczego, biorąc pod uwagę udokumentowaną znajomość przepisów obowiązującego w RP prawa gospodarczego, nabytą w trakcie dotychczasowej pracy zawodowej przez osobę ubiegającą się o wpis do rejestru biegłych rewidentów, celem odstąpienia od sprawdzenia wiedzy w tym zakresie. W związku z powyższym proponuje się

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

uzupełnienie art. 9 ust. 9 ustawy o regulacje, zgodnie z którymi Krajowa Rada Biegłych Rewidentów określi w formie uchwały zatwierdzonej przez KNA, procedury postępowania Komisji Egzaminacyjnej w kwestii ustalania zakresu egzaminu z prawa gospodarczego indywidualnie dla każdego wnioskodawcy. Proponowana regulacja przewiduje w stosunku do wnioskodawców, którzy wykażą się nabytą i udokumentowaną wiedzą w określonych obszarach polskiego prawa gospodarczego, zdobytą podczas dotychczasowego przebiegu kariery zawodowej, zawężenie zakresu tematycznego egzaminu z prawa gospodarczego do tych zagadnień, których opanowania nie są w stanie udokumentować.

- ✓ **Wprowadzenie ustawowego zapisu nt. obowiązku uiszczania opłaty egzaminacyjnej przez osoby zakwalifikowane do egzaminu, o których mowa w art. 5 ust. 3 i 4 ustawy o biegłych rewidentach**

Przepis art. 9 ust. 4 ustawy o biegłych rewidentach reguluje kwestię uiszczania opłaty egzaminacyjnej przez kandydata na biegłego rewidenta za przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego, jednak pominięto obowiązek wnoszenia opłaty przez wnioskodawców, którzy przystępują do egzaminu z prawa gospodarczego w celu uznania kwalifikacji zawodowych. Proponuje się zatem, uzupełnić art. 9 ustawy o regulacje, na podstawie których osoba zakwalifikowana do egzaminu, o którym mowa w art. 5 ust. 3 i 4 ustawy, uiszcza opłatę egzaminacyjną ustaloną w kwocie nieprzekraczającej równowartości 20% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za poprzedni rok kalendarzowy, stanowiącą przychód KIBR.

W obecnej chwili opłata za egzamin z prawa gospodarczego dla osób, o których mowa w art. 5 ust. 3 i 4 ustawy jest pobierana na podstawie uchwały nr 842/11/2012 Krajowej Rady Biegłych Rewidentów z dnia 7 lutego 2012 r. w sprawie wysokości opłat za poszczególne egzaminy i wynosi 20% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za poprzedni rok kalendarzowy.

Na podstawie obecnie obowiązujących przepisów nie można jednoznacznie stwierdzić istnienia obowiązku uiszczenia opłaty przez osoby, o których mowa w art. 5 ust. 3 i 4 ustawy, które biorą udział w postępowaniu kwalifikacyjnym. Obowiązek ten jest zasadny, gdyż analogicznie jak w przypadku kandydata na biegłego rewidenta, osoby te przystępują do egzaminu. W szczególności należy doprecyzować, że opłata o której mowa w art. 9 ust. 4 ustawy, będzie wnoszona za egzamin pisemny i dyplomowy przez kandydatów na biegłych rewidentów oraz przez osoby przystępujące do egzaminu, na podstawie art. 5 ust. 3 i 4 ustawy. Obecny brak jednolitej regulacji w tym zakresie może sugerować zróżnicowanie warunków przystąpienia do egzaminów, który wiąże się z nierównym traktowaniem

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

uczestników postępowania kwalifikacyjnego.

- ✓ **Doprecyzowanie zapisów art. 54 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach odnośnie możliwości skreślenia z listy podmiotów uprawnionych do badania sprawozdań finansowych na wniosek**

Zgodnie z art. 54 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach skreślenie podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych z listy następuje:

- 1) na wniosek podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych;
- 2) w razie niespełnienia obowiązku określonego w art. 49 ust. 3 i art. 61 ust. 4;
- 3) w razie nieuregulowania rocznej opłaty z tytułu nadzoru, o której mowa w art. 52 ust. 1 pkt 2;
- 4) w razie niezawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, o której mowa w art. 50;
- 5) w razie niepoddania się kontroli, o której mowa w art. 26 ust. 2 lub 10 oraz art. 74 ust. 1;
- 6) w przypadkach, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 3 lit. c oraz art. 83 ust. 1 pkt 2 lit. c.

Zgodnie z przepisem art. 54 ust. 2 ustawy, podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych skreślony z listy z przyczyn, o których mowa w art. 54 ust. 1 pkt 2-6 ustawy, może być ponownie wpisany na listę, jeżeli od dnia skreślenia upłynęło minimum 5 lat.

W obecnym stanie prawnym istnieje ryzyko wykorzystywania instytucji skreślenia podmiotu z listy podmiotów uprawnionych do badania sprawozdań finansowych na wniosek w celu uniknięcia sankcji określonej w art. 54 ust. 2 (ponowny wpis jest możliwy dopiero po upływie 5 lat). Podmiot, mimo, iż toczy się wobec niego postępowanie w sprawie skreślenia, np. ze względu na niezawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, może zostać skreślony na swój wniosek, co wyłącza zastosowanie wobec niego sankcji z przepisu art. 54 ust. 2 ustawy.

Należy przededagować art. 54 ust. 1 ustawy, w ten sposób, aby podmiot, który chce się wykreślić z listy na swój wniosek mógł to zrobić jedynie w sytuacji, gdy nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie skreślenia z innych przyczyn, wskazanych w art. 54 ust. 1 pkt 2-6 ustawy.

- ✓ **Podsumowanie**

Przedmiotowe uwagi stanowią uzupełnienie do propozycji uproszczeń zawartych w art. 29 *Projekt ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych*, które warto uwzględnić przy wprowadzaniu zmian do zmienianej ustawy o biegłych rewidentach. Mają one bowiem charakter porządkujący i uszczegóławiający. Należy zaznaczyć, iż przedkładane propozycje uproszczeń, wypracowane w ramach projektu *Uproszczenie procedur związanych z podejmowaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej poprzez ich elektroniczną i wdrożenie idei „jednego*

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

okienka” (UEPA) są uzupełnieniem projektu założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym oraz o zmianie innych ustaw (projekt z dnia 27 maja 2011 roku, opracowany przez Ministerstwo Finansów). Dostrzeżono jednak również inne obszary wymagające uproszczeń – nie ujęte w *Projekcie*.

MAKLER GIEŁD TOWAROWYCH

Uwagi dotyczą:

- art. 9e ust. 13a ustawy – Prawo z dnia 10 kwietnia 1997 r - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r., nr 89, poz. 625 z późn. zm.)

✓ Pisemność

Planowane zmiany w/w ustawy dotyczą kwestii dostarczania paliw i energii oraz obrotu energią elektryczną, co nie jest objęte zakresem Projektu UEPA. Niemniej warto zwrócić uwagę na kwestię pisemności w postępowaniu administracyjnym, w kontekście planowanych zmian. Zgodnie z art. 6 pkt. 3 lit. d) *Projekt ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych* „podmiot uprawniony do zawierania transakcji na giełdzie towarowej, o której mowa w art. 5 ust. 6b, lub dom maklerski wykonując obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych, może złożyć wniosek do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o umorzeniu świadectw pochodzenia należących do innego podmiotu, któremu przysługują wynikające z tych świadectw prawa majątkowe, o ile dołączy **pisemną zgodę** tego podmiotu na zaliczenie tych świadectw do wypełnienia obowiązku przez podmiot uprawniony do zawierania transakcji na giełdzie towarowej, o której mowa w art.5 ust. 6b, lub dom maklerski”.

Sformułowanie „pisemna zgoda” może błędnie sugerować, że przedmiotowa zgoda nie może zostać złożona drogą elektroniczną. Wprowadzenie ograniczenia w postaci konieczności złożenia pisemnej zgody uniemożliwia realizację procedury drogą elektroniczną, podczas gdy generalne przepisy prawa wyraźnie dopuszczają taką formę. Wynika to m.in. z przepisów prawnych wyraźnie rozróżniających pojęcia: formy pisemnej, formy elektronicznej oraz formy ustnej. Wynika to z art. 14 § 1 K.p.a., który stanowi, że *sprawy należy załatwiać w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.), doręczanego środkami komunikacji*

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

elektronicznej. (§ 2) Sprawy mogą być załatwiane ustnie, gdy przemawia za tym interes strony, a przepis prawa nie stoi temu na przeszkodzie. Treść oraz istotne motywy takiego załatwienia powinny być utrwalone w aktach w formie protokołu lub podpisanej przez stronę adnotacji. Elektroniczna forma załatwienia sprawy została uregulowana w K.p.a. i tak w zakresie warunków, jakie musi spełniać podanie składane w formie elektronicznej reguluje to art. 63 § 3a K.p.a. Oznacza to że ustawodawca wyraźnie dopuścił elektroniczny tryb załatwienia sprawy (obok trybu pisemnego oraz ustnego) oraz wskazał jakie warunki techniczne i formalnoprawne powinien spełniać dokument elektroniczny oraz jakie są zasady jego autoryzacji oraz doręczenia.

Usunięcie zastrzeżenia, że zgoda, o której mowa powyżej, składana jest „pisemnie” umożliwi realizację procedury drogą elektroniczną. Można również w treści przepisów wprost dopuścić złożenie takiej zgody również w formie elektronicznej.

✓ Podsumowanie

Z uwagi na to, iż do ustawy o giełdach towarowych odsyłają przepisy innych ustaw konieczne było również dokonanie zmian w tych ustawach. W związku z tym projektowana ustawa, w zakresie swojej regulacji, dokonuje zmian w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, która jest obecnie przedmiotem prac w ramach projektu UEPA w zakresie *uzyskania koncesji na: wytwarzanie energii elektrycznej, obrót energią elektryczną przesyłanie energii elektrycznej, dystrybucja energii elektrycznej, wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii, wytwarzanie energii elektrycznej w Kogeneracji, obrót paliwami gazowymi, obrót gazem ziemnym z zagranicą, skraplanie gazu ziemnego i regazyfikacji skroplonego gazu w instalacjach skroplonego gazu, przesyłanie paliw gazowych, dystrybucja paliw gazowych, magazynowanie paliw gazowych, wytwarzanie paliw ciekłych, obrót paliwami ciekłymi*, Instytut pozwolił sobie podzielić się swoimi propozycjami w zakresie tej ustawy. Na wstępnie należy zwrócić uwagę, że w analizowanym projekcie ustawy zmiany odnoszą się do ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r., nr 89, poz. 625 z późn. zm.), podczas gdy 25 września 2012 r. został ogłoszony tekst jednolity tej ustawy w drodze Obwieszczenie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 czerwca 2012 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy – Prawo energetyczne i jest on podstępny pod adresem publikacyjnym (Dz. U. 2012 nr 0 poz. 105).

Zgłoszona uwaga ma charakter uniwersalny, jednak dotyczy również *Projektu ustawy*. Nowelizacja K.p.a. wprowadzająca możliwość załatwienia sprawy w formie elektronicznej otworzyła drogę do realizacji procedury nie tylko w formie „tradycyjnej” („papierowej”), ale również za pośrednictwem

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

środków komunikacji elektronicznej. Konsekwencją wprowadzenia na poziomie generalnym przedmiotowego rozwiązania jest konieczność usunięcia z treści przepisów szczegółowych, regulujących przebieg poszczególnych procedur administracyjnych, sformułowań, które utrudniałyby (albo uniemożliwiałyby) ich realizację w sposób elektroniczny. Jednym z takich sformułowań jest zastrzeżenie składania „pisemnych” wniosków (i załączników). Celem wyeliminowania takich sformułowań jest zapewnienie spójności prawa z przyjętymi rozwiązaniami, stanowiącymi implementację dyrektywy usługowej.

BROKER UBEZPIECZENIOWY I AGENT UBEZPIECZENIOWY

Uwagi dotyczą:

- art. 28, art. 40 ust. 1, art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. nr 124, poz. 1154, z późn. zm.),
- ✓ **Brak numeru ewidencji działalności gospodarczej**

W związku z procedurą administracyjną dotyczącą wydania zezwolenia na wykonywanie działalności brokerskiej w zakresie ubezpieczeń albo w zakresie reasekuracji, art. 28 ust. 4 pkt 2 ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym stanowi, że przedmiotowy wniosek powinien zawierać m.in. **numer** w rejestrze przedsiębiorców albo w **ewidencji działalności gospodarczej**. Ten numer ujawniany jest również w rejestrze pośredników ubezpieczeniowych: art. 40 ust. 1 (rejestr agentów ubezpieczeniowych) oraz art. 44 ust. 1 (rejestr brokerów ubezpieczeniowych) ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym.

Należy zwrócić uwagę, że od 1 lipca 2011 r. funkcjonuje Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej (zwana dalej: CEiDG) - w miejsce ewidencji działalności gospodarczej, która prowadzona jest w systemie teleinformatycznym przez ministra właściwego do spraw gospodarki na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2010 r., nr 220, poz. 1447 z późn. zm.). Obecnie numerem identyfikacyjnym przedsiębiorcy - osób fizycznych, wykonujących działalność gospodarczą - jest numer identyfikacji podatkowej (NIP). Również w obrocie gospodarczym przedsiębiorca, podlegający wpisowi do CEiDG, posługuje się właśnie numerem NIP. Zgodnie z obecnie obowiązującymi regulacjami nie jest już nadawany numer CEiDG (ani tym bardziej numer ewidencji działalności gospodarczej). Tymczasem w wielu ustawach szczególnych ustawodawca nakazuje oprócz numeru NIP podać numer ewidencji działalności gospodarczej. Przykładem takiej ustawy jest ustawa o pośrednictwie ubezpieczeniowym. Skoro zatem numer CEiDG (a tym bardziej

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

numer ewidencji działalności gospodarczej) *de facto* nie istnieje, celem jest wyeliminowanie tego numeru z treści wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie działalności brokerskiej w zakresie ubezpieczeń albo reasekuracji oraz z zakresu treściowego rejestru agentów ubezpieczeniowych oraz rejestru brokerów ubezpieczeniowych. Oczywiście identyfikacja podmiotów, podlegających wpisowi do KRS, nie uległa zmianie, dlatego zasadnym byłoby pozostawienie przedmiotowego numer w treści wniosku.

✓ **Zezwolenie na wykonywanie działalności brokerskiej, bez konieczności zdawania egzaminu brokerskiego**

Zgodnie z analizowaną nowelizacją planowane jest dodanie w art. 28 po ust. 5 dodać ust. 5a, który stanowi, że „warunku zdania egzaminu przed Komisją Egzaminacyjną dla Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych nie stosuje się do osób, które posiadają co najmniej sześcioletnie doświadczenie zawodowe w zakresie ubezpieczeń, uzyskane w okresie 10 lat bezpośrednio poprzedzających złożenie wniosku o uzyskanie zezwolenia na wykonywanie działalności brokerskiej”. Przyjęte rozwiązanie ma na celu dopuszczenie do wykonywania zawodu brokera ubezpieczeniowego osób, które mimo braku egzaminu brokerskiego, posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe. Wątpliwość budzi jednak zastrzeżenie, że doświadczenie zawodowe powinno odnosić się do wykonywania pracy „w zakresie ubezpieczeń”.

W tym kontekście należy zaznaczyć, że ustawa o pośrednictwie ubezpieczeniowym wyraźnie rozdziela pośrednika ubezpieczeniowego będącego agentem ubezpieczeniowym od pośrednika ubezpieczeniowego będącego brokerem ubezpieczeniowym. Pojęcie czynności agencyjnych zostało zdefiniowane w art. 4 pkt 1 w/w ustawy, który stanowi, że są to „czynności wykonywane w imieniu lub na rzecz zakładu ubezpieczeń, polegające na: pozyskiwaniu klientów, wykonywaniu czynności przygotowawczych zmierzających do zawierania umów ubezpieczenia, zawieraniu umów ubezpieczenia oraz uczestniczeniu w administrowaniu i wykonywaniu umów ubezpieczenia, także w sprawach o odszkodowanie, jak również na organizowaniu i nadzorowaniu czynności agencyjnych”. Podczas gdy czynności brokerskich, zgodnie z art. 4 pkt. 2 w/w ustawy stanowią „czynności wykonywane w imieniu lub na rzecz podmiotu poszukującego ochrony ubezpieczeniowej, polegające na zawieraniu lub doprowadzaniu do zawarcia umów ubezpieczenia, wykonywaniu czynności przygotowawczych do zawarcia umów ubezpieczenia oraz uczestniczeniu w zarządzaniu i wykonywaniu umów ubezpieczenia, także w sprawach o odszkodowanie, jak również na organizowaniu i nadzorowaniu czynności brokerskich”.

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

Wskazane powyżej zróżnicowanie czynności brokerskich oraz agencyjnych wynika z istotnych różnic zachodzących w zakresie roli oraz istoty wykonywanych zadań między osobami wykonującymi zawód brokera oraz wykonującymi zawód agenta ubezpieczeniowego. Przede wszystkim należy zauważyć, że agent ubezpieczeniowy działa na rzecz określonego zakładu ubezpieczeń, podczas gdy broker ubezpieczeniowy powinien zachować niezależny i działać przede wszystkim w interesie klienta. Z uwagi na powyższe nie należy wprowadzać regulacji prawnych, które doprowadziłyby do sytuacji, że osoby wykonujące czynności agencyjne (w zakresie ubezpieczeń) byłyby uprawnione do wykonywania również czynności brokerskich, które ex define mają całkowicie inny charakter. Takie działania legislacyjne spowodowałyby zaprzeczenie dotychczasowej koncepcji związanej z wykonywaniem zawodu pośrednika ubezpieczeniowego.

W tym celu proponuje się doprecyzowanie przepisów ustawy, iż posiadanie doświadczenia zawodowego, jako warunku zwalniającego z konieczności zdania egzaminu brokerskiego, powinno odnosić się do osób wykonujących czynności brokerskie w zakresie ubezpieczeń.

✓ Podsumowanie

Zmiana zasad funkcjonowania CEiDG (dawniej: ewidencji działalności gospodarczej) spowodowała wyeliminowanie nadawania numeru rejestracyjnego oraz wprowadzenie zasad identyfikacji przedsiębiorców – będących osobami fizycznymi - na podstawie nr NIP. Dodatkowo nowe rozwiązania zostały skorelowane z postanowieniami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, która wyraźnie zakazuje konieczności przedstawiania zaświadczenia o wpisie do CEiDG. Ponadto należy wskazać, że zastąpienie wielu numerów identyfikujących - jednym ogólnym numerem ułatwia przedsiębiorcom funkcjonowanie w rzeczywistości prawnej i gospodarczej. Dodatkowo należy zauważyć, że przedmiotowe rozwiązanie ułatwiłoby zapewne prace organom administracji. Możliwość wyszukania po jednym numerze właściwego podmiotu zmniejszyłaby liczbę danych podlegających weryfikacji.

W zakresie drugiej ze zgłoszonych uwag należy podkreślić, że stworzenie możliwości wykonywania zawodu brokera, bez konieczności zdania egzaminu brokerskiego, z uwagi na posiadane doświadczenie zawodowe – nie może być podmiotowo nieograniczone. Doświadczenie „w zakresie ubezpieczeń” jest sformułowaniem bardzo szerokim i może być interpretowane w ten sposób, że dostęp do zawodu brokera ubezpieczeniowego może uzyskać również osoba, która nie wykonywała „czynności brokerskich (w zakresie ubezpieczeń)” a przykładowo posiada doświadczenie w zakresie wykonywania „czynności agencyjnych” – dotyczących ubezpieczeń. Takie rozwiązanie byłoby nie do przyjęcia z uwagi na bardzo zróżnicowany charakter obu w/w czynności.

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

Nowelizacja ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. nr 124, poz. 1154, z późn. zm.) dokonywana ustawą o ułatwieniu dostępu do wykonywania zawodów finansowych, budowlanych i transportowych - wprowadza przede wszystkim zmiany w zakresie przesłanek merytorycznych związanych z podejmowaniem działalności agencyjnej oraz działalności brokerskiej w zakresie ubezpieczeń albo w zakresie reasekuracji. Niemniej warto zwrócić uwagę na inne przepisy w/w ustawy, które utrudniają podejmowanie działalności oraz zapisy niespójne z rozwiązaniami przyjmowanymi w polskim prawie. Przedmiotowe uwagi mają charakter formalnoprawny.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	brak
2	brak
3	brak
4	brak
5	brak
6	brak
7	brak
8	brak

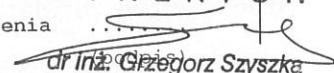
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**
 zgłoszenia dokonanego dnia _____
 (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Dr Grzegorz Szyszka Dyrektor Instytutu Logistyki i Magazynowania	31.10.2012 r.	DYREKTOR dr inż. Grzegorz Szyszka

G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ

Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia

DYREKTOR

 dr inż. Grzegorz Szyszka

- * Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, treść: "– Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.
 ** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

- Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
- Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

Projekt współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

